

щомъ я разрѣзалъ, извикалъ отъ радостъ. Отъ ябълката започнали да капятъ жълтици и скоро станали цѣлъ купъ. Натѣпкалъ ловецътъ всичкитѣ си джобове, напълнилъ и чантата си и едва намѣрилъ мѣсто за всичкитѣ жълтици. Върналъ се въ кѣщи. И още отъ вратата завикалъ на синоветѣ си:

— Ахъ, вие немирници! Бързайте, да видите какво ви нося!

Събрали се синоветѣ около баща си. Изсипалъ той жълтицитѣ и ги раздѣлилъ на всички по равно. Но като видѣли това, по-голѣмитѣ се разсърдили.

— Ние сме по-голѣми, — рекли тѣ, — на насъ трѣбва да дадешъ повече.

Натѣжилъ се много ловецътъ, но нищо не казалъ и сложилъ на по-голѣмитѣ си синове повече жълтици. Тогава по-малкитѣ се развикали:

— Така не е справедливо. Голѣмитѣ и сами могатъ ди си изкарватъ. Намъ дай повече!

— Неблагодарници! — извикалъ ловецътъ. — Щомъ е тѣй, не давамъ никому ни пукнатъ петакъ.

И той прибралъ златото си. Но синоветѣ се нахвърлили върху му, разграбили жълтицитѣ и започнали да се биятъ. Ловецътъ едва сварилъ да избѣга. Спомнилъ си той за стареца и отишълъ при него.

— Богъ да те поживи, старче, помогни ми пакъ!

— Защо? Какво има? Нали стана най-богатия човѣкъ на свѣта, не усмири ли синоветѣ си?

— Хубаво ги усмирихъ азъ! Като видѣха златото, тѣй полудѣха, че никой не може да имъ излѣзе насреща.

— Лошо те е сполетѣло, ловецо. Хайде пакъ да ти помогна. Вземи си една отъ другитѣ стрели. Но сега, преди да пуснешъ стрелата, трѣбва три дни да гладувашъ. Коя стрела искашъ?

— Дай ми сребърната стрела, тояга трѣбва за моитѣ синове!

Нищо не казалъ старецътъ. Далъ му сребърната стрела. Седѣлъ три дни гладенъ ловецътъ подъ ябълковото дърво, после се прицелилъ и улучилъ срѣдната ябълка. Разрѣзалъ я и отъ нея паднала една малка тояжка. Расла, расла тя и станала две стѣпки дълга. Щомъ я взелъ ловецътъ въ рѣка, и усѣтилъ, че има